sing van sommige bepalingen van die verordening betreffende vangstaangiften, uit te breiden tot bestanden waarvoor geen TAC of quotum geldt en waarop door vaartuigen van de Gemeenschap in wateren die onder de soevereiniteit of jurisdictie van ontwikkelingslanden vallen, krachtens een overeenkomst tussen de Gemeenschap en één van die landen wordt gevist. Verordening nr. 3151/87 moet derhalve worden nietig verklaard.

# RAPPORT TER TERECHTZITTING
## in de zaken 6/88 en 7/88 *

### I — Feiten en procesverloop

1. *De visserijovereenkomsten tussen de Gemeenschap en bepaalde ontwikkelingslanden*

De Gemeenschap heeft met bepaalde ontwikkelingslanden visserijovereenkomsten gesloten, die zijn gebaseerd op het beginsel van financiële compensatie voor de verkregen visserijrechten (zie met name de overeenkomsten met de volgende staten: *Guinee-Bissau,* PB 1980, L 226, blz. 34, laatstelijk gewijzigd PB 1986, L 261, blz. 20; *Equatoriaal Guinea,* PB 1984, L 188, blz. 1, gewijzigd PB 1986, L 372, blz. 18; *Guinea,* PB 1983, L 111, blz. 2, gewijzigd PB 1986, L 372, blz. 27; *Madagaskar,* PB 1986, L 73, blz. 26, gewijzigd PB 1987, L 98, blz. 7; *São Tomé en Príncipe,* PB 1984, L 54, blz. 2, gewijzigd PB 1987, L 300, blz. 31; *Senegal,* PB 1980, L 226, blz. 17, laatstelijk gewijzigd PB 1988, L 127, blz. 15; *Seychellen,* PB 1987, L 119, blz. 24; *Mozambique,* PB 1987, L 98, blz. 10; *Gambia,* PB 1987, L 146, blz. 1; *Angola,* PB 1987, L 268, blz. 64; *Mauritanië,* PB 1987, L 302, blz. 24; *Comoren,* PB 1988, L 137, blz. 18; *Marokko,* PB 1988, L 99, blz. 45). De voorwaarden en modaliteiten van de financiële compensatie zijn vastgelegd in de aan de overeenkomsten gehechte protocollen. In het algemeen moet de vergoeding in jaarlijkse tranches worden betaald.

Blijkens de overeenkomsten wordt, ingeval de autoriteiten van een kuststaat op grond van de ontwikkeling van de visbestanden besluiten om instandhoudingsmaatregelen te nemen die invloed hebben op de activiteiten van de vaartuigen van de Gemeenschap, tussen partijen overleg gepleegd met het oog op de aanpassing van de overeenkomst. Sommige overeenkomsten bepalen uitdrukkelijk, dat bij dat overleg zal worden uitgegaan van het beginsel dat een belangrijke verlaging van de in het protocol vastgestelde visserijrechten moet leiden tot een evenredige verlaging van de door de Gemeenschap te betalen financiële compensatie (zie met name de reeds genoemde overeenkomsten

* Procestalen: Spaans en Frans.

met Mozambique en Mauritanië). Anderzijds wordt de financiële compensatie evenredig verhoogd, indien de vangsten een bepaalde hoeveelheid overschrijden.

De overeenkomsten bepalen tevens, dat de uitoefening van visserijactiviteiten door vaartuigen van de Gemeenschap in de wateren van de kuststaat afhankelijk is van de betaling van een visrecht door de belanghebbende reder. Voor de visserij op tonijn wordt het visrecht berekend per gevangen ton. De vergunningen voor tonijnvissers worden afgegeven na betaling van een forfaitair bedrag per jaar per tonijnvisser. Aan het einde van elk kalenderjaar stelt de Commissie een voorlopige afrekening vast van de voor dat visseizoen verschuldigde rechten, op grond van de vangstaangiften die de reders opstellen en tegelijkertijd doen toekomen aan de autoriteiten van de kuststaat en aan de Commissie. De definitieve afrekening van de verschuldigde rechten wordt door de Commissie vastgesteld na controle van het vangstvolume door een gespecialiseerd wetenschappelijk orgaan in het betrokken gebied. De reders ontvangen kennisgeving van de afrekening van de Commissie en hebben een termijn van dertig dagen voor het nakomen van hun financiële verplichtingen.

Behalve de aldus ingediende vangstaangiften van de tonijnvissers, zijn de vaartuigen die in het kader van een overeenkomst mogen vissen verplicht om bij de bevoegde diensten van de kuststaat vangstaangiften in te dienen, hetzij aan het einde van elke reis, hetzij maandelijks, hetzij eenmaal per kwartaal. Sommige van de overeenkomsten gaan evenwel verder en bepalen, dat van elke vangstaangifte een kopie wordt gezonden naar de delegatie van de Commissie in de kuststaat (zie de overeenkomsten met Senegal en Equatoriaal Guinea) of dat die aangiften bij de bevoegde autoriteiten worden ingediend via de delegatie van de Commissie (zie de overeenkomst met Guinea). Andere overeenkomsten bepalen, dat de tonijnvissers een visserijlogboek moeten bijhouden, dat zo spoedig mogelijk na de visserijperiode via de delegatie van de Commissie aan de autoriteiten van de kuststaat wordt gezonden (zie de overeenkomsten met Mozambique en Angola). De andere vaartuigen die in dezelfde zones vissen, moeten hun vangstaangiften rechtstreeks bij de bevoegde autoriteiten indienen. Daarentegen bepalen sommige overeenkomsten, dat met uitzondering van vaartuigen voor de tonijnvisserij en de beugvisserij alle vaartuigen van de Gemeenschap verplicht zijn hun vangstaangiften bij de bevoegde diensten in te dienen via de delegatie van de Commissie (zie de overeenkomst met Mauritanië). Die aangiften hebben telkens betrekking op één maand en moeten ten minste eenmaal per half jaar worden ingediend. Ten slotte zijn er verschillende overeenkomsten waarin verder niets wordt geregeld over informatie aan de Commissie over de vangsten (zie de overeenkomsten met Guinee-Bissau, Madagaskar, de Seychellen en de Comoren).

Voorts zijn de vaartuigen van de Gemeenschap tijdens hun visserijactiviteiten in de wateren van een kuststaat volgens de verschillende overeenkomsten verplicht, aan het radiostation van de kuststaat het binnenvaren en verlaten van de zone alsook hun positie en de omvang van de vangsten te melden.

2. *De bestreden verordening*

Op 22 oktober 1987 stelde de Commissie verordening nr. 3151/87 vast inzake de vangstaangiften van vaartuigen die de vlag van een Lid-Staat voeren en in de visserijzones van ontwikkelingslanden de visserij uitoefenen (PB 1987, L 300, blz. 15, verbe-

terd bij rectificatie van 10 februari 1988, PB 1988, L 37, blz. 19). In de visa verwijst die verordening naar verordening nr. 2241/87 van de Raad van 23 juli 1987 houdende vaststelling van bepaalde maatregelen voor controle op de visserijactiviteiten, met name naar artikel 14 daarvan.

Volgens de tweede alinea van de considerans van de bestreden verordening dient „de Commissie voor een goed beheer van deze visserijovereenkomsten, die tegenover de visserijrechten een belangrijke financiële inspanning van de Gemeenschap vergen en waarvoor de Gemeenschap ten opzichte van de betrokken derde landen verplichtingen inzake informatie over de vangsten heeft aangegaan, ... te worden ingelicht over de resultaten van de visserij die door vaartuigen onder de vlag van een Lid-Staat in de wateren onder jurisdictie van het partnerland wordt uitgeoefend; derhalve (dient) een regeling voor de registratie en de melding van de vangstgegevens te worden vastgesteld". De Commissie meende dan ook, dat op grond van artikel 10 van verordening nr. 2241/87 sommige bepalingen van die verordening ook dienden te worden toegepast op bestanden waarvoor geen TAC (totaal toegestane vangst) of quotum is vastgesteld en waarop in de maritieme wateren onder soevereiniteit of jurisdictie van de bovengenoemde ontwikkelingslanden wordt gevist (vierde alinea van de considerans).

De eerste twee artikelen van verordening nr. 3151/87 luiden als volgt:

„*Artikel 1*

1. De bepalingen van de artikelen 5 en 6, artikel 7, leden 1, 3 en 4, en van artikel 9, leden 1 en 4, van verordening (EEG) nr. 2241/87, die betrekking hebben op de registratie en de melding van de vangsten, zijn van toepassing op de activiteit van vissersvaartuigen uit de Gemeenschap die vissen in de maritieme wateren onder soevereiniteit of jurisdictie van de ontwikkelingslanden uit hoofde van een overeenkomst tussen de Gemeenschap en één van die landen.

2. De lijst van de in lid 1 bedoelde landen zal door de Commissie in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*, serie C, worden bekendgemaakt.

*Artikel 2*

1. De Lid-Staten melden de Commissie vóór het einde van de eerste maand van het kalenderkwartaal de gegevens over de in het voorgaande kwartaal in de betrokken visserijzones gevangen en aangevoerde hoeveelheden, alsmede alle gegevens die zij op grond van artikel 7, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2241/87 hebben ontvangen.

2. De op grond van lid 1 gemelde gegevens worden overeenkomstig de bijlagen I en II per land en per soort of groep van soorten voor alle bestanden in de betrokken visserijzone gespecificeerd.

3. De Commissie stelt de Lid-Staten van de gegevens die zij op grond van dit artikel heeft ontvangen, in kennis."

3. *De basisverordeningen*

Verordening nr. 2241/87, die als rechtsgrondslag dient voor de bestreden verorde-

ning, stelde enkele controlemaatregelen vast ten aanzien van visserijactiviteiten. Het gaat om algemene regels voor de toepassing van basisverordening nr. 170/83 van 25 januari 1983 (PB 1983, L 24, blz. 1), waarbij een communautaire regeling voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden is ingesteld met het oog op de bescherming van de visgronden, de instandhouding van de biologische rijkdommen van de zee en een duurzame en evenwichtige exploitatie daarvan onder verantwoorde economische en sociale omstandigheden. Deze regeling omvat onder meer instandhoudingsmaatregelen, voorschriften ten aanzien van het gebruik en de verdeling van de visbestanden, bijzondere bepalingen voor de kustvisserij en controlemaatregelen.

De controlemaatregelen van verordening nr. 2241/87 omvatten bepalingen betreffende inspectie en controle van vissersvaartuigen en hun activiteiten (titel I, artikelen 1 tot en met 4) en bepalingen betreffende controle op de vangsten (titel II, artikelen 5 tot en met 10). Artikel 10 van verordening nr. 2241/87 bepaalt het volgende:

„Overeenkomstig de procedure van artikel 14 kunnen aanvullende bestanden of groepen bestanden aan de bepalingen van de artikelen 5 tot en met 9 worden onderworpen."

Voor de vaststelling van de uitvoeringsbepalingen van de artikelen 3 tot en met 10 van verordening nr. 2241/87 verwijst artikel 14 van die verordening naar de procedure van artikel 14 van verordening nr. 170/83.

4. *Procesverloop*

De verzoekschriften van het Koninkrijk Spanje en de Franse Republiek zijn ingeschreven ter griffie van het Hof op 11 januari 1988. Bij beschikking van 18 januari 1989 heeft het Hof besloten de twee zaken te voegen voor de mondelinge behandeling en voor het arrest.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft evenwel de Commissie verzocht een volledige lijst over te leggen van de visserijovereenkomsten die tussen de Gemeenschap en de ontwikkelingslanden zijn gesloten; aan dat verzoek heeft de Commissie binnen de gestelde termijn voldaan.

**II — Conclusies van partijen**

1. In zaak 6/88 concludeert het *Koninkrijk Spanje* dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren verordening (EEG) nr. 3151/87 van de Commissie van 22 oktober 1987 inzake de vangstaangiften van vaartuigen die de vlag van een Lid-Staat voeren en in visserijzones van ontwikkelingslanden de visserij uitoefenen;

— verweerster in de kosten te verwijzen.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoeker in de kosten te verwijzen.

2. In zaak 7/88 concludeert de *Franse Republiek* dat het den Hove behage:

— verordening nr. 3151/87 van de Commissie van 22 oktober 1987 nietig te verklaren.

De *Commissie* concludeert dat den Hove behage:

— het door de Franse Republiek ingestelde beroep tot nietigverklaring van verordening nr. 3151/87 ongegrond te verklaren;

— de verzoekende staat in de kosten te verwijzen.

**III — Middelen en argumenten van partijen**

Tot staving van hun beroepen voeren verzoeksters in hoofdzaak drie soorten middelen tot nietigverklaring aan, gebaseerd op 1) onjuiste rechtsgrondslag en onbevoegdheid van de Commissie, 2) kennelijke beoordelingsfout, en 3) motiveringsgebrek van verordening nr. 3151/87.

1. *De onjuiste rechtsgrondslag en de onbevoegdheid van de Commissie*

In zaak 6/88 is de *Spaanse regering* allereerst van mening, dat de betrokken verordening in geen geval haar grondslag kan hebben in artikel 14 van verordening nr. 2241/87, aangezien het niet gaat om de vaststelling van eenvoudige uitvoeringsbepalingen van controlemaatregelen voor visserijactiviteiten zoals geregeld in verordening nr. 2241/87, maar om het voor de eerste maal vaststellen van regels voor een sector waarvoor nog geen regelgeving bestond. Terwijl verordening nr. 2241/87 uitsluitend het oog heeft op maatregelen voor controle op de visserijactiviteiten in de communautaire wateren, regelt verordening nr. 3151/87 de vangstaangiften van onder de vlag van een Lid-Staat varende vaartuigen die vissen in wateren die vallen onder de soevereiniteit of de jurisdictie van ontwikkelingslanden krachtens tussen de Gemeenschap en één van die ontwikkelingslanden gesloten overeenkomsten. Het gaat dus om een nieuw controlesysteem voor vangsten buiten de communautaire wateren.

Volgens artikel 4 EEG-Verdrag handelt „iedere instelling binnen de grenzen van de haar door dit Verdrag verleende bevoegdheden". De bevoegdheden van de Commissie zijn opgesomd in artikel 155 van het Verdrag, waarin met name wordt bepaald dat de Commissie „de bevoegdheden uitoefent welke de Raad haar verleent ter uitvoering van de regels die hij stelt". Ook al heeft de Gemeenschap niet het traditionele stelsel van scheiding der machten van het klassieke constitutionalisme overgenomen, zij brengt tussen de verschillende instellingen wel een verdeling van de bevoegdheden aan, die door de rechtsleer en de rechtspraak wordt aangemerkt als evenwicht tussen de instellingen. In casu verleent verordening nr. 2241/87 de Commissie geen bevoegdheden voor het vaststellen van controlemaatregelen voor in niet-communautaire wateren gedane vangsten, aangezien de bestreden verordening een geheel ander doel heeft.

Alle bepalingen waarop door de Commissie een beroep is gedaan om aan te tonen dat de Gemeenschap de bevoegdheid heeft bepaalde aspecten van de visserijactiviteit buiten de communautaire wateren te regelen, gaan uit van de Raad en niet van de Commissie. Het staat dan ook vrijwel vast, dat steeds wanneer de Gemeenschap een bepaald aspect in de visserijsector buiten de communautaire wateren heeft geregeld, zij dit heeft gedaan via een bepaling van de Raad, terwijl elke bevoegdverklaring ten gunste van de Commissie ter zake ontbreekt.

Het controlebeleid inzake de visserij, dat van toepassing is in de communautaire wateren en in bepaalde zones buiten die wateren, zoals voorzien in de overeenkomsten met de noordelijke landen, is niet toepasbaar op de ontwikkelingslanden. De filosofie die ten grondslag ligt aan de overeenkomsten met de noordelijke landen, waar de situatie van de visbestanden bekend is, waar de populaties zijn gemeten en waar TAC's en quota zijn vastgesteld voor de Gemeenschap en voor elke Lid-Staat, is niet overgenomen in de overeenkomsten met de ontwikkelingslanden; de vangsten van de in die overeenkomsten bedoelde gemeenschapsvloot worden dan ook niet, uitzonderingen daargelaten, van een quotum afgeschreven.

De Spaanse regering bestrijdt niet, dat de Gemeenschap de bevoegdheid heeft om bepaalde aspecten op het terrein van de visvangst buiten de communautaire wateren te regelen. Uiteraard kan de Gemeenschap visserijovereenkomsten sluiten met derde landen of vangstzones voor bepaalde vispopulaties buiten de communautaire wateren afbakenen. Dat neemt echter niet weg, dat de Commissie niet op basis van artikel 10 van verordening nr. 2241/87 een controlestelsel voor vangsten mag invoeren dat bedoeld is voor populaties waarvoor een TAC-stelsel of een stelsel van quota per zone geldt, hetgeen niet het geval is voor de in de bestreden verordening bedoelde ontwikkelingslanden, zonder dat daarbij TAC's of quota worden ingesteld.

Artikel 10 moet derhalve aldus worden uitgelegd, dat de aanvullende bestanden betrekking moeten hebben op de populaties waarvoor tevoren een TAC of een quotum is ingesteld.

In zaak 7/88 is de *Franse regering* eveneens van mening, dat de Commissie niet bevoegd was om verordening nr. 3151/87 vast te stellen op basis van artikel 10 van verordening nr. 2241/87. Dit artikel verwijst naar de artikelen 5 tot en met 9 van dezelfde verordening, die betrekking hebben op de bestanden of groepen bestanden waarvoor een TAC of een quotum geldt. Die bepalingen kunnen dus enkel betrekking hebben op zones waarvoor dergelijke TAC's of quota bestaan, hetgeen niet het geval is bij de in verordening nr. 3151/87 bedoelde ontwikkelingslanden.

Deze uitlegging wordt bevestigd door artikel 1 van verordening nr. 2241/87, waarin het toepassingsgebied van de verordening wordt omschreven met de woorden „iedere Lid-Staat (draagt) op zijn grondgebied en in de onder zijn soevereiniteit of jurisdictie vallende maritieme wateren zorg voor controle op de uitoefening van de visserij en bijkomende activiteiten".

Artikel 10 is bedoeld om een zekere soepelheid te verlenen aan het stelsel van TAC's of quota. Dat artikel maakt het derhalve mogelijk:

— de bepalingen van de artikelen 5 tot en met 9 uit te breiden tot soorten waarvoor TAC's of quota gelden en die zich niet in communautaire wateren bevinden, maar in een andere zone waar TAC's of quota bestaan (Nafo-zone);

— eventueel in die zones waar TAC's en quota bestaan en derhalve passende procedures en maatregelen ter controle, vissoorten waarvoor nog geen TAC's of quota gelden, aan de in de artikelen 5 tot en met 9 voorziene controles te onderwerpen; op die tweede mogelijkheid doelt de elfde alinea van de considerans van verordening nr. 2241/87, waar wordt gezegd „dat het dienstig is de mogelijkheid te creëren de bepalingen inzake het logboek, de aanvoeraangifte, de gegevens over overlading en de registratie van vangsten uit te breiden tot bestanden waarvoor geen totaal toegestane vangsten of quota gelden" (er is sprake van uitbreiding tot bestanden en niet tot zones).

De bestreden verordening kan niet worden gezien als een uitvoeringsbepaling in de zin van artikel 14 van verordening nr. 2241/87. De bestreden verordening heeft een ander toepassingsgebied dan verordening nr. 2241/87, aangezien zij de zones van ontwikkelingslanden betreft, en niet de zones waarvoor TAC- of quoteringsregelingen gelden. Het uitbreiden van het toepassingsgebied van een verordening van de Raad kan niet worden beschouwd als een eenvoudige uitvoeringsmaatregel en gaat in ieder geval verder dan de uitvoeringsbevoegdheid van de Commissie krachtens de algemene regels van het EEG-Verdrag en van verordening nr. 2241/87, dit te meer omdat de situatie in de visserijzones van de betrokken derde landen sterk verschilt van die in de zones bedoeld in verordening nr. 2241/87.

Ten slotte is het de Raad geweest die de verordeningen nr. 3251/87 van 19 oktober 1987 (PB 1987, L 314, blz. 1) en nr. 3984/87 van 15 december 1987 (PB 1987, L 375, blz. 63) heeft vastgesteld, die respectievelijk betrekking hebben op de controle van vaartuigen van de Gemeenschap en op de vangstmogelijkheden in de bevoegdheidszone van de Nafo (Visserijorganisatie voor het Noordwestelijk deel van de Atlantische Oceaan).

De *Commissie* is van mening, dat de argumentatie van verzoeksters geen enkele steun vindt in verordening nr. 2241/87.

De Commissie stelt met name (zaken 6/88 en 7/88), dat de verwijzing in artikel 10 van verordening nr. 2241/87 naar artikel 14 niet tot gevolg heeft, dat de Commissie enkel bevoegd is voor de uitvoeringsbepalingen van de daaraan voorafgaande artikelen 5 tot en met 9; die bevoegdheid vloeit immers reeds uit artikel 14 zelf voort. Artikel 10 heeft een tweeledig doel: middels een verwijzing naar artikel 14 geeft het aan, welke instelling bevoegd is en welke procedure van toepassing is, en tevens bakent het de aldus gedelegeerde materiële competentie af.

Het gaat om twee onderscheiden bevoegdheden, die wat de procedure betreft eenvoudig gemeen hebben, dat zij het recht van controle van de Raad op de uitoefening van de twee typen aldus gedelegeerde bevoegdheden verzekeren, door die uitoefening afhankelijk te stellen van het advies van het Comité van beheer. De Commissie heeft trouwens in de bestreden verordening met behulp van een gangbare wetgevingstechniek duidelijk onderscheid gemaakt tussen de grondslag van haar bevoegdheid voortvloeiend uit de procedure van artikel 14 van verordening nr. 2241/87 (tweede alinea van de considerans van de bestreden verordening) en de omschrijving van de materiële inhoud daarvan in artikel 10 van verordening nr. 2241/87 (vierde alinea van de considerans van de bestreden verordening).

Artikel 14 van verordening nr. 2241/87 verwijst de tot handelen bevoegde instelling naar voormelde beheerscomitéprocedure als geregeld in artikel 14 van verordening nr. 170/83. Behoudens negatief advies van het beheerscomité, gegeven binnen de door de voorzitter vastgestelde termijn, is de Commissie derhalve bevoegd aanvullende bestanden te onderwerpen aan de bepalingen van de artikelen 5 tot en met 9 van verordening nr. 2241/87. Het feit dat een advies van het beheerscomité in casu ontbreekt, doet niet af aan de wettigheid van de verordening van de Commissie, aangezien enkel een negatief advies de bevoegdheid bij de Commissie kan weghalen en deze bij de Raad neerleggen.

In zaak 6/88 stelt de Commissie voorts, dat de communautaire bepalingen inzake de instandhouding en het beheer van de visbestanden, en bijgevolg de maatregelen voor controle op de visserijactiviteiten, van toepassing zijn op alle visserijactiviteiten van vissers en vaartuigen van de Lid-Staten, in welke zone zij die activiteiten ook verrichten. Het beste bewijs dat die controlemaatregelen niet beperkt zijn tot de vangsten in de communautaire wateren, wordt geleverd door verordening nr. 2241/87 zelf, die bepaalt dat in de verklaring van aanlanding zowel binnen als buiten het grondgebied van de Gemeenschap, alsook in de overladingsverklaring (de artikelen 6 en 7 van die verordening), ingeval vangsten hebben plaatsgevonden in wateren die onder de soevereiniteit of de jurisdictie van een derde land vallen, die informatie afzonderlijk dient te worden opgenomen en daarbij telkens moet worden vermeld, in de wateren van welk derde land de vangsten zijn gedaan.

Wat het betoog van verzoeksters betreft dat de aanduiding „aanvullende" van artikel 10 van verordening nr. 2241/87 van toepassing is op bestanden waarvan de vangst tevoren aan een TAC of een quotum is onderworpen, merkt de Commissie op, dat aanvullende bestanden volgens de elfde considerans van verordening nr. 2241/87 bestanden zijn „waarvoor geen totaal toegestane vangsten of quota gelden". Uit die definitie blijkt niet, dat het bestand vooraf aan een stelsel van TAC's of quota onderworpen zou moeten zijn. De gemeenschapswetgever heeft het begrip bestanden waarvoor geen TAC's of quota gelden, niet geografisch beperkt. Dat begrip is derhalve niet ruimtelijk beperkt tot de zones waar de visserijactiviteiten van een stelsel van TAC's of quota afhankelijk zijn, maar strekt zich uit tot alle bestanden of groepen van bestanden waarvoor geen TAC's of quota gelden, ongeacht waar zij worden gevangen.

De uitbreiding van die controlemaatregelen tot bestanden waarvoor geen TAC's of quota gelden, is des te meer gerechtvaardigd, wanneer die uitbreiding de uitvoering en het beheer van door de Gemeenschap gesloten internationale visserijovereenkomsten

betreft, die tot doel hebben de visserij van vaartuigen van de Gemeenschap te regelen door het vissen afhankelijk te stellen van een stelsel van vergunningen, afgegeven tegen betaling van een vergoeding, terwijl de Gemeenschap een financiële compensatie betaalt die overeenkomt met de door de derde staat toegestane visserijrechten. De uitbreiding beantwoordt ook aan het doel van controlemaatregelen, dat in artikel 1 van de basisverordening nr. 170/83 in algemene bewoordingen wordt omschreven. Volgens alinea 2 van dat artikel zijn de controlemaatregelen, dat wil zeggen de maatregelen in verordening nr. 2241/87, immers onder meer bedoeld om de bescherming van de visgronden, de instandhouding van de biologische rijkdommen van de zee en een duurzame en evenwichtige exploitatie daarvan onder verantwoorde economische en sociale omstandigheden te verzekeren. Die doelstellingen zijn gelijk aan de doelstellingen die bij het sluiten van visserijovereenkomsten door dè Gemeenschap met ontwikkelingslanden worden nagestreefd.

Wat de beide door de Franse regering aangehaalde verordeningen van de Raad betreft, merkt de Commissie op (zaak 7/88), dat men op grond daarvan niet kan concluderen, dat uitsluitend de Raad bevoegd is de toepassing van de artikelen 5 tot en met 9 van verordening nr. 2241/87 uit te breiden tot vaartuigen van de Gemeenschap die buiten de communautaire wateren hun activiteiten uitoefenen. Verordening nr. 3251/87 heeft een nieuwe controleverplichting in het leven geroepen, naast die van artikel 1 van verordening nr. 2241/87, waarbij iedere Lid-Staat wordt verplicht de visserijactiviteiten in zijn eigen wateren te controleren. Het vaststellen van die nieuwe verplichting stond derhalve uitsluitend aan de Raad.

Verordening nr. 3984/87 van de Raad stelt op autonome wijze de vangstquota voor 1988 vast voor vaartuigen van de Gemeenschap die in de Nafo-zone vissen. De verplichting voor de Lid-Staten om de Commissie ook in kennis te stellen van de vangsten van vissoorten waarvoor geen quota gelden, vormt slechts de afspiegeling van het recht van de instelling die deze bevoegdheid heeft, om incidenteel, met name ter vereenvoudiging, van die bevoegdheid gebruik te maken, zonder dat dat afbreuk doet aan de uitoefening van de bij artikel 10 van verordening nr. 2241/87 permanent aan de Commissie gedelegeerde bevoegdheid.

2. *De kennelijke beoordelingsfout*

a) In zaak 7/88 is de *Franse regering* allereerst van mening, dat de bestreden verordening het doel van het controleren van de visserijactiviteiten zoals voorzien in de verordeningen van de Raad, in de betrokken zone niet bereikt, aangezien de daarvoor vereiste bevoegdheden in de handen liggen van derde landen. De vangsten worden immers nagenoeg geheel in het betrokken gebied gelost en de vaartuigen keren slechts bij uitzondering in hun land van herkomst terug. Het bij verordening nr. 2241/87 ingevoerde stelsel, waarbij de reder de Lid-Staat van lossing kennis geeft van de aan land gebrachte hoeveelheden en die Lid-Staat deze gegevens verifieert alvorens ze onder zijn verantwoordelijkheid aan de Commissie door te geven, wordt in de bestreden verordening voor het verkeerde doel gebruikt, aangezien de Lid-Staat daarin nog slechts de rol van doorgever van gegevens kan spelen.

De *Commissie* herinnert eraan, dat de Gemeenschap bevoegd is om eenzijdig of bij internationale overeenkomst voor de vaartuigen die de vlag van een Lid-Staat voeren en die in de wateren buiten de Europese economische zone vissen, verplichtingen

vast te stellen, zoals blijkt uit verordening nr. 170/83 alsook uit de normatieve praktijk ter zake. Het communautaire stelsel van instandhouding wil de door de vaartuigen van de Gemeenschap uitgeoefende visserijactiviteiten beheersen, ongeacht waar er wordt gevist. Als onmisbaar onderdeel van dat stelsel moet de controle noodzakelijkerwijs daar plaatsvinden waar de visserijactiviteiten worden uitgeoefend, indien daar vangstbeperkende maatregelen gelden.

Derhalve zijn de verplichtingen die titel II van verordening nr. 2241/87 bevat om de controle op de vangsten te waarborgen, geenszins beperkt tot vangsten door schepen van de Gemeenschap in de wateren die onder jurisdictie van een Lid-Staat vallen. De Lid-Staten hebben dan ook dezelfde verplichting tot verificatie, of de vangsten nu zijn gedaan in het Nafo-gebied of in het gebied van een derde land waarmee de Gemeenschap een visserijovereenkomst heeft gesloten. De enige werkelijk door de artikelen 5 tot en met 9 van verordening nr. 2241/87 gestelde grens betreft het toepassingsgebied ratione materiae van die verplichtingen: deze hebben alleen betrekking op vissoorten waarvoor een TAC of een quotum geldt, echter ongeacht de geografische herkomst van de vangst. Juist die grens mag op grond van artikel 10 van verordening nr. 2241/87 worden overschreden, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel tot nietigverklaring.

De uit artikel 1 van verordening nr. 2241/87 voortvloeiende geografische afbakening van de controlebevoegdheden van de Lid-Staten met betrekking tot de activiteiten binnen de Gemeenschap, is derhalve niet relevant voor de uitlegging van het toepassingsgebied ratione loci van de regels voor de controle op de vangsten in titel II. Artikel 1 verplicht in beginsel elke Lid-Staat tot fysieke inspectie van vaartuigen van de Gemeenschap, die in een haven van de Gemeenschap uit de visserijzone van een derde land afkomstige vangsten lossen; voorts dient de juistheid van de kapitein in het logboek en in de aanlandingsverklaring vermelde vangstgegevens te worden geverifieerd en moet elke inbreuk op de controleverplichtingen worden vervolgd overeenkomstig artikel 1, lid 2, van verordening nr. 2241/87.

De vaartuigen van de Gemeenschap die de visserij uitoefenen in de zones waarvoor een overeenkomst geldt tussen de Gemeenschap en bepaalde ontwikkelingslanden, lossen hun vangsten dikwijls in die landen en niet in de Gemeenschap. Verificatie van de gedane opgaven moge dan weliswaar eenvoudiger zijn wanneer de vaartuigen van de Gemeenschap in de Gemeenschap terugkeren, beslissend is die omstandigheid echter niet. Het is aan de Lid-Staten om „passende maatregelen" te nemen voor het controleren van vangstaangiften, hetgeen inspectie kan betekenen van de vaartuigen van de Gemeenschap in de wateren die onder hun jurisdictie vallen, maar ook meer dan dat. In het bijzonder is het hun taak, voor alle vaartuigen die hun vlag voeren en die visserijactiviteiten uitoefenen in de wateren van de betrokken derde landen, vast te stellen op welke wijze de gegevens over de aangelande vangsten worden doorgegeven, en zo nodig te verzekeren dat de aldus uitgebreide regels door deze vaartuigen worden in acht genomen en overtreding daarvan te vervolgen.

De Lid-Staten beschikken overigens met betrekking tot de vangsten in de wateren van de ontwikkelingslanden reeds over middelen voor die controle, namelijk via de wetenschappelijke organen die bevoegd zijn tot afhandeling van de vangstaangiften voor tonijnachtigen, zoals de Orstom in Frankrijk en het Instituut voor oceanografie in Spanje.

b) De *Franse regering* merkt vervolgens op, dat de voor de TAC- of quotazones ontwikkelde controlemaatregelen niet geschikt zijn voor gebruik in de exclusieve economische zones als bedoeld in de bestreden verordening. Met dit element is rekening gehouden in de visserijovereenkomsten tussen de Gemeenschap en de derde landen waarop de bestreden verordening betrekking heeft; voor die landen is de beperking van de visserijinspanning veeleer geformuleerd in schepen dan in TAC's of quota, welke immers door landen met beperkte logistieke mogelijkheden moeilijk te controleren zijn.

De *Commissie* verwijst naar de overwegingen die haar tot het vaststellen van de bestreden verordening hebben geleid:

— de uitvoering en het beheer van de door de Gemeenschap met sommige ontwikkelingslanden gesloten overeenkomsten, in het bijzonder de berekening van de door de Gemeenschap te betalen financiele compensatie, vereisen kennis van de omvang van de verrichte vangsten;

— die overeenkomsten moeten evenals in de communautaire wateren een betere beoordeling van de visserijmogelijkheden mogelijk maken voor een betere beheersing van de visserij;

— de in titel II van verordening nr. 2241/87 ingevoerde maatregelen voor de controle van vangsten, zijn reeds van toepassing op vaartuigen van de Gemeenschap die in de wateren van de Gemeenschap of in de wateren van derde landen vissen.

De aard van de maatregelen ter beheersing van de visserij is niet doorslaggevend voor de toepassing van artikel 10 van verordening nr. 2241/87. Het doet er weinig toe, of de beperking van de visserijmogelijkheden wordt uitgedrukt in TAC's of in quota, of, zoals in de overeenkomsten met de ontwikkelingslanden, in brutotonnage of in aantallen schepen. Het doel van dat alles is immers steeds, de totale omvang te kennen van de vangsten op bestanden waarvoor in een bepaalde zone instandhoudingsmaatregelen gelden.

c) In de zaken 6/88 en 7/88 bestrijden de *Spaanse regering* en de *Franse regering* vervolgens de noodzaak van de bestreden verordening.

De *Spaanse regering* (zaak 6/88) verwijst met name naar de tweede alinea van de considerans van de bestreden verordening, volgens welke de Commissie dient te worden ingelicht over de vangsten van vaartuigen onder de vlag van een Lid-Staat die vissen in wateren onder de jurisdictie van een derde land waarmee een visserijovereenkomst bestaat, ten einde een goed beheer van de desbetreffende overeenkomst te ver-

zekeren. Dat doel moet worden bereikt door eenvoudigweg de verschillende procedures toe te passen in de visserijovereenkomsten zelf, zonder dat een gemeenschapsverordening nodig is waarbij het systeem voor vangsten in de communautaire wateren wordt overgenomen voor vangsten in de wateren die onder de soevereiniteit of de jurisdictie van derde landen vallen. De visserijovereenkomsten met derde landen bevatten voldoende procedures om de Commissie regelmatig in te lichten over de totale vangsten en de vangsten per vissoort. Ter illustratie verwijst de Spaanse regering naar de controlemaatregelen in bepaalde reeds aangehaalde overeenkomsten.

De *Franse regering* (zaak 7/88) stelt dienaangaande, dat de visserijovereenkomsten met de in de bestreden verordening bedoelde landen reeds voorzien in een verplichting tot aangifte van de vangsten door de kapiteins (bij voorbeeld de overeenkomst met Guinee-Bissau). Evenzo kennen de overeenkomsten voor het berekenen van het bedrag van de ingevolge de overeenkomsten aan die landen te betalen rechten, de verplichting om die informatie terzelfder tijd mee te delen aan de autoriteiten van dat land en aan de Commissie (bij voorbeeld de overeenkomst met de Seychellen). De aangiften op grond waarvan een voorlopige afrekening van de te betalen rechten kan worden gemaakt, geschieden door de kapiteins onder hun verantwoordelijkheid, zonder dat de betrouwbaarheid van die cijfers is gegarandeerd.

De in diezelfde overeenkomsten geregelde definitieve afrekening — pas dan liggen betrouwbare cijfers voor — wordt veel later door de Commissie en de autoriteiten van de kuststaat te zamen opgesteld, waarbij wordt rekening gehouden met de beschikbare wetenschappelijke adviezen, met name van de Orstom. Deze instelling, waaraan verschillende landen hebben opgedragen gegevens over de visserij in die regio's te verzamelen, kan binnen ongeveer een jaar nauwkeurige en definitieve — geverifieerde — cijfers leveren. Het op korte termijn presenteren van cijfers met een onnauwkeurigheid van 20 tot 30% is derhalve zinloos, gezien de maatregelen die in verband met de visserijovereenkomsten met de betrokken landen zijn getroffen. Het kan zelfs gevaarlijk zijn, doordat de krachtens de bestreden verordening geproduceerde cijfers vervolgens aan de Lid-Staten die ze hebben meegedeeld, kunnen worden tegengeworpen, en zij ertoe kunnen leiden dat de in het kader van de visserijovereenkomsten geproduceerde definitieve cijfers opnieuw ter discussie worden gesteld.

De *Commissie* is allereerst van mening (zaken 6 en 7/88), dat de vangstgegevens wel degelijk onmisbaar zijn voor de Commissie, omdat die gegevens als basis dienen voor de vaststelling van de financiële compensatie, waarvan het bedrag gelijkwaardig behoort te zijn aan het economisch resultaat van de visserijactiviteit in de zone. De Commissie heeft die gegevens eveneens nodig om haar positie te bepalen op de jaarlijkse vergaderingen die met de kuststaten worden gehouden ten einde de uitvoering van de overeenkomsten te volgen en eventuele aanpassingen aan te brengen. Tevens kan de Commissie met die gegevens bij de onderhandelingen de opmerkingen van de kuststaten over de bescherming van de bestanden beter beoordelen.

In het kader van de tenuitvoerlegging van de visserijovereenkomsten beschikt de Commissie weliswaar reeds over bepaalde inlichtingen, aangezien die overeenkomsten ge-

woonlijk de kapiteins van de vissersvaartuigen verplichten de vangsten aan te geven, maar het in de overeenkomsten voorziene stelsel van vangstaangiften is voor een juist en realistisch beheer niet voldoende.

Het in die overeenkomsten geregelde systeem van vangstaangiften is immers voor tonijnvissers en andere vissers niet hetzelfde. Dat vloeit voort uit het verschil in berekeningswijze van de door de reders te betalen rechten, die voor de tonijnvisserij zijn vastgesteld op een bepaald bedrag per gevangen ton, en die voor de andere vissoorten afhangen van het brutotonnage van het vaartuig. Voor die laatste vervullen de vangstaangiften derhalve een statistische functie, doordat men de ontwikkeling van de bestanden en de praktische effecten van de overeenkomst kan volgen, terwijl voor tonijnvissers de vangsten bepalend zijn voor het bedrag van de rechten. Luidens de overeenkomsten moeten de tonijnvissers hun vangstaangiften doen bij de autoriteiten van de kuststaat en bij de Commissie. In werkelijkheid delen zij de vangstgegevens per radio mee aan de kuststaat en met een uniform formulier (Icat-kaart) aan de organisatie belast met het volgen van de visserijactiviteiten van het land waarvan zij de vlag voeren (Orstom, het Spaanse Instituut voor oceanografie, enz.) en die op haar beurt eenmaal per jaar de gegevens meedeelt aan de Commissie, over het algemeen met een vertraging van drie tot zes maanden.

Het model voor de vangstaangiften van andere schepen dan tonijnvissers is voor elke overeenkomst verschillend; zij zijn korter op zee en lossen hun vis vaker; in de meeste gevallen is een maandelijkse of driemaandelijkse aangifte voorzien. In de praktijk vinden die vangstaangiften enkel plaats, wanneer de lossingshaven ligt in de kuststaat in de wateren waarvan de vangsten zijn gedaan. In de meeste gevallen worden de aangiften gedaan bij de organisatie van de staat waarvan zij de vlag voeren, en deze deelt de gegevens onregelmatig, onvolledig en steeds met veel vertraging aan de Commissie mee, die ze op haar beurt weer aan de kuststaat doorgeeft.

De gegevens die de Commissie middels het in de overeenkomsten opgenomen systeem verkrijgt, maken het haar duidelijk niet mogelijk haar beheers- en onderhandelingstaken met betrekking tot die overeenkomsten op correcte wijze te vervullen.

De verplichting om informatie te verschaffen middels de aangiften door de kapiteins van gemeenschapsvaartuigen die hun activiteiten uitoefenen in die wateren — welke reeds was voorzien in de overeenkomsten met de betrokken derde landen — wordt door de bestreden verordening slechts versterkt, doordat daarbij komt de verplichting tot inschrijving van die vangsten in het logboek en tot aangifte ervan op het tijdstip van lossing in de Gemeenschap, in een derde staat of in geval van overlading. Van hun kant moeten de Lid-Staten de juistheid van de ontvangen gegevens nagaan en de Commissie eenmaal per drie maanden van de gevangen en geloste hoeveelheden alsook van de gegevens over overlading en lossing buiten de Gemeenschap in kennis stellen.

Duidelijk is, dat deze versterking van controles zal leiden tot een grotere betrouwbaarheid van de ontvangen informatie, tot een grotere kennis van de toepassing in de praktijk van die overeenkomsten dank zij de mogelijkheid, alle ontvangen gegevens te benutten, en tot een betere beschikbaarheid

van de gegevens. In elk geval is het de taak van de Commissie om aan het einde van elk jaar de definitieve afrekening op te stellen van de visrechten aan de hand van de door haar na elke campagne opgestelde voorlopige afrekeningen.

d) De *Spaanse regering* en de *Franse regering* zijn voorts van mening, dat de bestreden verordening ernstige toepassingsproblemen oplevert.

De *Spaanse regering* stelt met name, dat er geen kaarten bestaan van de territoriale wateren van de meeste derde landen waar de vangsten plaatsvinden, zodat het onmogelijk is vast te stellen aan welk land ze moeten worden toegerekend. De tonijn-diepvriesvaartuigen die met de beug vissen, hebben een zeer grote mobiliteit en snelheid, aangezien het gaat om het vangen van een migrerende vissoort, waardoor zij voortdurend van zone moeten veranderen in de derde landen, alsook in de internationale wateren. Ook is het moeilijk, de gevangen soorten en het gewicht daarvan mee te delen.

De *Franse regering* betoogt, dat het moeilijk is betrouwbare vangstaangiften als bedoeld in verordening nr. 2241/87 te verschaffen vanwege de aard van de uitgeoefende visserij, die zich in hoofdzaak richt op de tonijnachtigen, een sterk migrerende soort die zich op volle zee bevindt en derhalve aan de grens van de exclusieve economische zones die voor de scheepskapiteins niet gemakkelijk te identificeren zijn. De controle van de plaats waar de vis is gevangen, het totale gewicht van de vangsten, de verdeling tussen de soorten en naar grootte van de soorten, impliceren verwerking van de gegevens door een wetenschappelijke organisatie (voor Frankrijk de Orstom), die als enige in staat is, definitieve gegevens te produceren.

De *Commissie* is van mening (zaken 6/88 en 7/88), dat het argument van het ontbreken van zeekaarten niet kan worden volgehouden, aangezien bij de zeldzame gelegenheden dat die situatie zich voordoet, dit de kapiteins toch niet zal verhinderen om te kunnen vaststellen, in welke visserijzone zij opereren. Anders valt niet in te zien, hoe zij tot nu toe konden voldoen aan de verplichting om de vangsten in de wateren van die landen mee te delen, nu zij die verplichting reeds hebben op grond van de geldende overeenkomsten.

In de praktijk heeft de Commissie evenwel vastgesteld, dat de informatie over de vangsten haar slechts met veel vertraging bereikt. Gezien het belang voor de Gemeenschap van regelmatige en volledige informatie, heeft de Commissie daarom gepoogd om de informatie over de vangsten beter te regelen en wel door aan de belanghebbenden de communautaire verplichtingen op te leggen als vermeld in de artikelen 5 tot en met 8 van verordening nr. 2241/87 en door van de Lid-Staten te eisen, dat zij overeenkomstig artikel 9, lid 1, van die verordening, de aldus doorgegeven vangstaangiften registreren en ze periodiek aan de Commissie meedelen overeenkomstig artikel 2, lid 1, van de bestreden verordening. Die nieuwe eisen vergroten de controle op de vangsten door de verantwoordelijkheid ervoor te leggen bij de Lid-Staat waarvan het vaartuig de vlag voert, waardoor de Lid-Staat verplicht is om zich ervan te vergewissen, dat de aanlandingsverklaring door zijn vissers wordt opgesteld, en om de juistheid daarvan vast te stellen. Die eisen kunnen dus slechts, door onderlinge verificatie, tot grotere betrouwbaarheid van de verzamelde gegevens leiden en op termijn tot een betere kennis van de reële visserijmogelijkheden in die zones, op basis van de verwerking van alle overgebrachte gegevens.

De in de bestreden verordening voorziene vangstcontrolemaatregelen zijn heel goed toepasbaar zowel op vangsten gedaan op vaste visgronden, als op vangsten op migrerende soorten. Inschrijving in het logboek van de omvang, de datum en de plaats van de vangsten, alsook de aanlandings- of overladingsverklaring, zijn geen verplichtingen die de visserijactiviteit van welk vaartuig ook belemmeren, ook niet van vaartuigen die op migrerende soorten vissen.

e) De *Spaanse regering* en de *Franse regering* zijn voorts van mening, dat de in de bestreden verordening gestelde termijnen onhanteerbaar zijn in de betrokken visserijzones, aangezien van de Lid-Staten wordt gevraagd, de Commissie vóór het einde van de eerste maand van het kalenderkwartaal de gegevens over de in het voorgaande kwartaal in de betrokken visserijzones gevangen en aangevoerde hoeveelheden te melden (artikel 2, lid 1, van de bestreden verordening).

De *Spaanse regering* merkt dienaangaande op, dat de tonijnvissers vanwege de sterke migratie van tonijn over het algemeen vijf tot zes maanden op zee blijven zonder naar de haven terug te keren.

Volgens de *Franse regering* kan de duur van een reis oplopen tot zestig dagen, waarbij tot tien dagen moeten worden opgeteld voor het lossen, terwijl het verwerken en doorgeven van de gegevens wel twintig dagen kan duren. De tijd tussen het begin van de reis en het tijdstip waarop de gegevens beschikbaar komen, kan dus wel drie maanden bedragen, waarvan ten minste één maand na de aankomst van het vaartuig in de haven. Gezien met name de hiervóór weergegeven elementen, die samenhangen met het karakter van de uitgeoefende visserijactiviteit, is het derhalve onmogelijk betrouwbare, controleerbare en volledige gegevens af te leveren binnen de in de bestreden verordening gestelde termijnen.

De *Commissie* brengt in herinnering, dat artikel 2 van de bestreden verordening de Lid-Staten ertoe verplicht, de in het voorafgaande kwartaal gevangen en aangevoerde hoeveelheden aan de Commissie mee te delen, hetgeen een verlenging van de termijn betekent vergeleken met de termijn voor vangsten op bestanden waarvoor een TAC of quotum geldt. Wat de Lid-Staten moeten meedelen, zijn de gevangen en aangevoerde hoeveelheden. Het is duidelijk dat in het geval van tonijn, waarbij de tijd tussen twee aanvoeren langer is dan drie maanden, de mededeling van de Lid-Staten aan de Commissie moet plaatsvinden in de eerste maand na het kwartaal waarin de aanvoer heeft plaatsgevonden.

f) Ten slotte moet volgens de *Spaanse regering* in elk geval de vloot van tonijnvissersdiepvriesschepen worden uitgesloten van het toepassingsgebied van de bestreden verordening.

De *Commissie* acht een andere behandeling van de tonijnvloot niet gerechtvaardigd door het feit dat die vloot een bijzondere moeilijkheid ondervindt om te voldoen aan de verplichtingen die zij ingevolge de bestreden verordening heeft.

3. *Het motiveringsgebrek*

Volgens de *Franse regering* voldoet de bestreden verordening niet aan de motiveringsplicht van artikel 190 EEG-Verdrag. In

de tweede alinea van de considerans van die verordening wordt gesteld, „dat de Commissie voor een goed beheer van deze visserijovereenkomsten (met de betrokken derde landen) dient te worden ingelicht over de resultaten van de visserij die door vaartuigen onder de vlag van een Lid-Staat in de wateren onder jurisdictie van het partnerland wordt uitgeoefend", maar de Commissie ontvangt dergelijke informatie al ingevolge de visserijovereenkomsten en de daarop betrekking hebbende besluiten en verordeningen. De vierde alinea van de considerans, luidens welke „op grond van artikel 10 van verordening nr. 2241/87 bovengenoemde bepalingen ook dienen te worden toegepast op bestanden waarvoor geen TAC of quotum werd vastgesteld en waarop in de maritieme wateren onder soevereiniteit of jurisdictie van de bovengenoemde ontwikkelingslanden door vaartuigen uit de Gemeenschap wordt gevist", voegt geen enkel element toe waardoor de in de bestreden verordening in het kader van artikel 10 van verordening nr. 2241/87 voorziene uitbreiding wordt gerechtvaardigd.

Volgens de *Commissie* geeft verordening nr. 3151/87 de bij haar aanneming gevolgde gedachtengang ondubbelzinnig weer, zowel wat haar „externe" rechtvaardiging (de visserijovereenkomsten) betreft, als met betrekking tot haar „interne" rechtsgrondslag (artikel 10 van verordening nr. 2241/87).

Het doel van de verordening blijkt uit de tweede alinea van de considerans: het in verband met de specifieke verplichtingen uit de visserijovereenkomsten verbeteren van het beheer van de tussen de Gemeenschap en bepaalde ontwikkelingslanden gesloten overeenkomsten door betere informatie over de door vaartuigen van de Gemeenschap gedane vangsten. Met dat doel is dan ook bepaald, dat de controlemaatregelen van verordening nr. 2241/87 ten aanzien van bestanden waarvoor een TAC of een quotum geldt, zoals uitdrukkelijk bedoeld in de derde alinea van de considerans van de bestreden verordening, overeenkomstig artikel 10 van verordening nr. 2241/87 worden uitgebreid tot de in de wateren van de betrokken derde landen gevangen soorten, zoals duidelijk blijkt uit de vierde alinea van de considerans van de bestreden verordening, en dat de Lid-Staten regelmatig de aangevoerde hoeveelheden en de andere over de vangsten verkregen gegevens aan de Commissie dienen te melden, overeenkomstig de voorlaatste alinea van de considerans. De artikelen 1 en 2 van de bestreden verordening vormen de precieze weergave van de aldus uiteengezette motieven.

M. Zuleeg
rechter-rapporteur